

Rosana Nedelciu

**Mama e iubire,
de ce-mi vorbiți de cancer?**

Îmbrățișări livești
pentru fice în căutare de răspunsuri

**SELF
PUBLISHING**

www.self-publishing.ro

Cuprins

Prefață	9
<i>Prima îmbrățișare: Sunt aici pentru tine, așa cum mi-am dorit să fie ceva pentru mine.</i>	13
<i>A doua îmbrățișare: Lumea se cutremură</i>	19
<i>A treia îmbrățișare: Înainte de toate.</i>	21
<i>A patra îmbrățișare: Cine știe secretul vindecării?</i>	27
Medicina alopată.....	27
Interludiu. O poveste.....	31
Terapiile alternative	41
Naturistele	41
Terapiile energetice	50
Vindecarea din interior.....	62
<i>A cincea îmbrățișare: Ce faci, îi spui mamei adevărul?</i> ...	67
<i>A șasea îmbrățișare: Schimbă perspectiva</i>	71
<i>A șaptea îmbrățișare: E bine de știut</i>	75
Regula de aur.	75
Investigațiile imagistice	77

Markerii tumorali	80
Chimioterapia	81
Modificările corpului	87
<i>A opta îmbrățișare:</i>	
<i>De parcă diagnosticul în sine nu ar fi fost de ajuns</i>	93
Sistemul	93
Banii	99
<i>A noua îmbrățișare:</i>	
<i>Despre oamenii care îți compun universul.</i>	107
Himerele.	107
Prietenii	115
<i>A zecea îmbrățișare: Sufletul vorbește</i>	127
Dialogul interior	127
Dumnezeu	133
<i>A unsprezecea îmbrățișare:</i>	
<i>O singură certitudine despre vindecare</i>	147
<i>A douăsprezecea îmbrățișare: În loc de încheiere</i>	159

Prefață

Oamenii sunt de multe feluri, dar o categorie aparte este aceea a oamenilor care fac descoperiri. Dintre aceștia, unii fac descoperiri și se bucură de ele. Alții fac descoperiri, se bucură de ele și le dăruiesc și celorlalți. În această a doua categorie se situează prietena mea Rosana. Ea a scris o carte despre cancer. Da, este o carte despre cancer. Și descoperirile pe care le împărtășește cu noi în carte sunt de multe feluri.

Dacă ești un cititor care are nevoie de ajutorul ei, cu mintea organizată a unui soldat care își pregătește ranița, ea îți face bagajul pentru a te trimite la războiul cu această boală grea. În acest timp, îți spune povești, ca unui copil, despre răul care există în lume și care poate fi învins. Tot în acest timp, reușește, prezentând concis sistemul medical din România, să descrie realitatea societății noastre, supunând-o la o radiografie foarte grăitoare. Dar în plus față de meticulozitatea soldatului hotărât

Prima îmbrățișare:

**Sunt aici pentru tine, așa cum mi-am dorit
să fie cineva pentru mine**

Draga mea,

Îmi pare nespus de rău că o problemă de sănătate prilejuiește întâlnirea noastră. Să știi, însă, că pe tot parcursul acestei cărți mi te voi imagina așa cum îți stă ție cel mai bine: surâzătoare, luminoasă și încrezătoare. Te rog să nu uiți nici o clipă cum ești tu, mai ales atunci când totul din lumea înconjurătoare se va ridica să susțină contrariul.

Medicul s-a uitat la CT-ul¹ mamei mele, m-a privit și mi-a spus cu voce scăzută: „Îmi pare rău, dar nu mai pot face nimic, tumoarea este prea mare.” Și în timp ce îmi înghițeam lacrimile de teamă ca nu cumva să mă vadă

1. Abreviere folosită pentru tomografia computerizată (n.a.)

mama, am simțit cum în mine se deschidea un lău în care, încet, începeam să mă preling, ca o lavă, pârjolind totul înăuntru cu starea mea de sfârșit de lume, de la capacități cognitive la mecanismele de funcționare primare ale corpului. Trebuie să respir! Trebuie să respir! Și, din acel moment, o vreme mult prea îndelungată pentru o viață de om, n-am mai știut cum se zâmbește.

Îmi iubesc mama.

Mi-au trebuit câteva zeci de secunde să realizez că, de data asta, ea nu va fi acolo pentru mine să mă încurajeze, să mă liniștească, să îmi explice așa cum știe ea, să mă ajute. Să nu-mi lase speranța să iasă din mine.

Și mi-am dorit să am pe cineva care să fie lângă mine tot timpul ăsta, cumva, nu știam cum, dar să mă ajute să o ajut cât pot eu de bine pe mama. Nu știam care era rolul meu începând din acel moment și îmi era teamă să nu greșesc. Brusc, am devenit părintele propriului meu părinte și umerii mi s-au împovărat cu o greutate pe care simțeam că singură nu o pot duce. Cine să m-ajute? Cine să mă înțeleagă? Cui să nu-i fie mai frică decât îmi era mie?

Sunt aici pentru tine. Știu că ai nevoie de putere ca să fii sprijinul mamei tale în această perioadă cruntă din viața ei. E speriată și suferă. Dar tu? Cu tine ce se întâmplă? În tine ce bătlia se duc? Toată lumea se va uita la tine. Toate așteptările să știi că vor veni la tine de-acum și, dintre toate, cele mai chinuitoare vor fi

Sunt aici pentru tine, așa cum mi-am dorit să fie cineva pentru mine

chiar ale tale. Cum să faci să-ți păstrezi capul limpede? Să echilibrezi povara psihologică și spirituală, cea a greutăților practice, concrete, cea a imposibilităților, a limitărilor?

Știu, știu. De-asta sunt aici pentru tine. O luăm pas cu pas, împreună.

Pentru început, învață să notezi pe un carnețel toate ideile care îți vin și tot ce ai de făcut, fiindcă îți garantez că vei uita aproape orice – dacă nu cumva ai început deja.

Am trecut prin toate. O privesc pe mama cum zâmbește și nu îmi vine să cred. Ne luasem la revedere - mama crede în continuarea drumului „de partea cealaltă”, iar eu am ajuns să iau asta ca pe o certitudine. Începusem să-mi văd viața fără ea și mă obișnuisem cu absurdul momentelor în care mă linișteam din plâns spunându-mi “trebuie să te obișnuiești cu ideea, te rog nu îți face rău și ție”.

Șase luni de zile am trăit cu ideea că fiecare zi putea să fie ultima, conform pronosticurilor medicilor. Șase luni de zile de abis în care nu am făcut nimic, fiindcă „nimic nu se mai putea face”. Șase luni de zile de întuneric. Până când, într-o zi, un medic a trecut de propria-i teamă de eșec și și-a asumat: „Fac tot ce pot să îi dau mamei o șansă. Este singura, din ultimul minut al celui de-al doisprezecelea ceas.”

Te așteptai să spun că am găsit un tratament minune? Că mama s-a vindecat cu sucuri, ceaiuri sau vreun regim

naturist? Că a simțit vreo îmbunătățire în urma pastilelor pe care ni le-au vândut toți proprietarii de plafare și site-uri bio? Că persoana cu abilități de vindecare „dovedite” și cărți scrise pe această temă a ajutat-o pe mama? Departe de mine să neg experiențele miraculoase, pozitive ale altor oameni. Însă răspunsul meu la toate aceste întrebări este nu. Și eu sunt cât se poate de reală. Mama, mulțumesc lui Dumnezeu, așîșderea.

Pentru că, în tot timpul acela în care nu am făcut nimic altceva, nici serviciu, nimic, am căutat informații. Am citit, am vizionat filme pe acest subiect, am vorbit cu medici, cu terapeuți, cu pacienți, am încercat să comunic cu Dumnezeu – care, în mod surprinzător pentru mine, a fost foarte prezent. Mă așteptam să „ne certăm”, adică eu să îi arunc Lui toată vina și neputința ..., dar nu, m-am trezit cu o forță în mine care făcea toate lucrurile în locul meu. Pentru mine, atunci, Dumnezeu a luat forța Rațiunii și m-a ajutat. Zâmbesc. Îmi închipui că multe persoane iluminate m-ar arăta cu degetul: „Dumnezeu e simțire. Oamenii trebuie să învețe să își asculte sufletul mai mult, nu să gândească. Gândurile sunt rele, limitative” etc. Umil și blând, le spun iarăși nu. Dumnezeu e orice vrea El să fie. Pentru mine, El a fost Rațiunea care mi-a ținut mintea funcțională pe tărâmul ăsta al normalității, Rațiunea care m-a ajutat să lupt cu toate sentimentele negre, lipicioase, reci, dureroase și grele cu care mă trezisem în mine. Pentru mine Rațiunea a fost acolo,

Sunt aici pentru tine, așa cum mi-am dorit să fie cineva pentru mine

stabilă, statornică, practică, deșteaptă, neclintită, răbdătoare, înțelegătoare și blândă. Înțelegătoare și blândă. De-asta am putut să-l recunosc pe Dumnezeu în ea.

Am să îți ofer în primul rând o realitate: nu ești singura care trece prin așa ceva. Nu ești singurul suflet prins în învolburarea asta a vieții. Și, așa cum eu am reînvățat să zâmbesc și să mă bucur, așa o vei face și tu.

Apoi, îți ofer experiența mea personală și parte din viața mea. Îți ofer pașii mei, în speranța că te vor ghida în ai tăi.

Și, nu în ultimul rând, îți ofer dragostea mea necondiționată. Sper să te lumineze în clipele în care uiți că ești tu însăși lumină.

Mă rog pentru mama ta, sau pentru ființa dragă căreia tocmai ai pornit să-i fii alături în călătoria asta care n-are niciun drum bătătorit. Călătoria asta care nu e aceeași pentru doi oameni. Și poate că e bine așa. Cu cât mai puține drumuri clare în față, poate cu atât mai multe șanse pentru un miracol! Sub orice chip ar veni el.

A doua îmbrățișare:

Lumea se cutremură

Mama.

Toate culorile universului reflectate în părul ei strălucind în soare. Căldura corpului ei când te ridică și te cuprinde în brațe. Mângâierea ei blândă și ocrotitoare, pe care ai recunoaște-o cu ochii închiși dintre toate mângâierile prin care știi oamenii să iubească.

Te privești în oglindă și nu-ți vine să crezi. Ești femeie în toată firea. Ai terminat o școală, te-ai angajat, ți-ai clădit o carieră, ai iubit, iubești, ai fost și nefericită și fericită, ai o familie, responsabilități, ești puternică. Ești un om mare.

Credeai că le-ai făcut pe toate singură. Când colo, au stat tot acest timp în jurul tău, protejându-te, oferindu-ți încredere în tine, *Ești bună, Ești frumoasă, Ești iubită*, invizibile, subtile, mirosind a mama, mirosind a eternitate, a *totul e și va fi bine*, aprobatoare, admiring, împăciuitoare și dragăstoase, brațele mamei

tale, leagănul tău de-o viață, dragostea și grija ei, țesute clipă de clipă, ani la rând, într-un veșmânt mai drag Domnului decât toate straiile bisericești la un loc.

Vrei să-i mulțumești, dar imaginea ei refuză să apară acum în fața ta. O invoci șoptit, tremurat *Mama, mami, ce se întâmplă?*, și tot ce primești e un fior rece și glasul tăios al unei rațiuni care vrea să știe cum ar fi, *Cum ar fi fără mama?*

O nesfârșită tristețe, o nesfârșită mâhnire care s-ar oglindi în fiecare zâmbet al tău, de-acum și până la sfârșitul lumii.

Goală. Soarele tău își pierde puterea și totul în tine se întunecă și îngheață. Afară, lumea merge înainte. E exact așa cum spuneau, că orice-ar fi, viața merge înainte. Și părea să fie un lucru bun.

Când, în tine, e crud. De ce să se termine iubirea? Nu e drept să meargă înainte, lumea trebuie să se cutremure! Opriți-vă, vă rog! E mama, mama mea! Are nevoie de ajutor! Unde vă duceți cu toții? De ce nu spuneți nimic? De ce nu faceți nimic? N-aveți suflet? Nimeni? Nimeni? Ajutooor!

Doamne, în ce s-ar transforma lumea fără mama în ea?

A treia îmbrățișare:

Înainte de toate

Nu o lăsa singură. Nu ai voie să o lași să se ducă singură la medic sau să petreacă prea mult timp în strînsoarea gândurilor negre. Acum, ele sunt răul cel mai rău pentru mama ta. Nu contează că nu știi ce să spui sau ce să faci, important e să fii lângă ea. În tot vidul care se va fi creat în sufletul și în jurul ei, tu trebuie să fii lângă ea. Să te vadă. Să te audă. Să îți strângă mâna.

Așa neputincioasă cum te simți, așa mică și descumpănită, reprezinți cel mai puternic factor de motivare pentru mama ta. Și, în cele mai cumplite și mai dureroase clipe ale ei, vei fi, poate, chiar singurul. Existența ta îi oferă mamei tale cel mai întemeiat motiv să rabde, să lupte și să-și ceară dreptul la viață.

Oricât mi-aș dori să-ți spun altfel, nu e un vis urât. Nu trece de la sine și fiecare zi de negare împuternicește cancerul și negația lui, negația lui pentru viața